

CAROLINA ANGELIS

DOMINOEFEKTI

Dominoefekti

Carolina Angelis

Dominoefekti

Suomentanut Terhi Kemppinen

SAGA Egmont

Dominoefekti

Translated by Terhi Kemppinen

Original title: *Dominoeffekten*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2022, 2023 Carolina Angelis and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727174129

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Herculekselle, aina sydämissämme ♥

PROLOGI

Meri on uhkaavan musta ja aallot hyökkäävät armottomasti rantaa vasten, kerran toisensa jälkeen, kuin karjuva hirviö, joka aikoo niellä kitaansa kaiken tielleen osuvan. On jouluaatto ja sähkökatkon seurauksena koko Gotlanti lepää pimeyden vallassa. Rahtilaiva on hakeutunut suojaan myrskyltä aivan Fårön länsirannikon tuntumaan, ja sen yksinäinen navigointivalo on ainut, mitä joulukuun pimeydessä näkyy.

Kaksi pienempää maihinnousualusta lasketaan nopeasti alas reelingiltä, ja ne ampaisivat täyttä vauhtia kohti maata heti vedenpinnan saavutettuaan. Muutaman metrin päässä rannasta miehistö loikkaa pois veneestä ja lähtee kahlaamaan maihin. He kantavat suuria vesitiiviitä reppuja ja muutamia armeijanvihreitä laatikoita, joita he visusti varovat kastamasta jääkylmään veteen.

Yksi miehistä melkein liukastuu, mutta vahvat kädet saavat hänet pian takaisin ylös, ja kaikki pääsevät ilman suurempia ongelmia ylös lumiselle mukulakivirannalle. Veneiden kuljettajat kääntyvät heti takaisin ja katoavat pimeyteen.

Mäen harjalla rannan lähistöllä odottaa kolme minibussia. Ajajat loikkaavat ulos ja tervehtivät lyhyesti miehiä, jotka vaihtavat nopeasti märkäpukunsa kuiviin vaatteisiin ja tukeviin kenkiin.

Laatikot ja reput lastataan tavaratiloihin, ja vain muutamaa minuuttia myöhemmin autot ovat jo liikkeellä. Tuulenpuuskat ajavat pilvet tilapäisesti matkoihinsa, ja kuu valaisee karun, talvisen maiseman.

Kun autosaattue lähestyy lauttalaituria Broassa, ensimmäisen bussin pelkääjän paikalla istuva mies näkee, että lauttaliikenne on yhä pysähdyksissä. Hän ei ole yllättynyt, sillä hän on varautunut tällaiseen. Siitä huolimatta hän vilkaisee pikaisesti kelloaan.

Sähkökatko jatkunee vielä vähintään puoli tuntia. Toivottavasti ylitys onnistuu sen jälkeen. He olivat harkinneet mahdollisuutta nousta maihin jossain muualla, mutta olivat lopulta kuitenkin päättäneet, että Fårön täysin autiot, hyvin todennäköisiltä tuulilta suojaa antavat rannat olivat sittenkin paras vaihtoehto.

Laiturilla on jo kaksi muuta autoa odottamassa lauttaliikenteen jatkumista. Mies pelkääjän paikalla pyytää ajajaa ohjaamaan bussin aivan tien reunaan nähdyksi tulemisen ja kontaktien välttämiseksi, ja sitten hän näkee sivupeilistä seurueen toisen auton valojen vilkkuvan heidän takanaan.

Vaikka moni miehistä olisi mielellään oikonut jalkojaan ja sytyttänyt savukkeen, kukaan ei nouse pois ajoneuvoista. Kaikki istuvat hiljaa ja odottavat. Mies vilkaisee kelloa uudelleen. Kaksi minuuttia jäljellä.

Jokunen minuutti ennen puoltayötä sähköt yllättäen palaavat ja Fårön lautan kapteeni päättää, että on jälleen turvallista ylittää

kapea salmi. Autot rullaavat lautan kannelle, ja matka alkaa heti lastauksen jälkeen.

Tuuli on edelleen voimakas, ja avoimen lautan kannelle huuhtoutuu reilu määrä merivettä, mutta kahdeksan minuuttia myöhemmin kaikki pääsevät siitä huolimatta ajamaan maihin Fårösundissa. He noudattavat nopeusrajoituksia ja valitsevat tien 148 etelään.

Heti Lärbron jälkeen kolme minibussia kääntyy kohti Sliteä, vajaan kolmentuhannen asukkaan satamakaupunkia Gotlannin itärannikolla. Suurin osa kaupunkilaisista tuntuu nukkuvan hyvin, kylläisinä ja väsyneinä jouluaterian ja lahjojen avaamisen jäljiltä.

Ensimmäisen bussin kuski pysähtyy aidatun alueen lukittujen porttien eteen, mutta heidän ei tarvitse odottaa pitkään. Tummiin vaatteisiin pukeutunut mies ilmestyy esiin varjoista, valmiina päästämään autot portista sisään. Pian ne rullaavatkin lentokonehallia muistuttavaan rakennukseen.

Kolmekymmentä minuuttia myöhemmin kaksi autoista poistuu alueelta jälleen, mutta nyt niiden kyljissä on vastamaalatut puolalaisten rakennusfirmojen logot ja niihin sopivat puolalaiset rekisterikilvet. Toinen autoista ajaa takaisin samaa tietä kuin oli tullutkin, pohjoiseen kohti Fårösundia. Toinen jatkaa matkaa etelään, kohti Ljugarnin lähellä sijaitsevaa lomakylää, josta on vuokrattu mökki, vain muutaman kilometrin päästä ruotsalaisesta signaalitiedusteluasemasta.

Tieto kolmesta Fårön autiolla rannikolla liikkuneesta ajoneuvosta oli saapunut puolustusvoimien vihjepuhelimeen hieman ennen puoltayötä. Knut Lindvall, joka oli ollut jo melkein kolmekymmentä vuotta kodinturvan koiraohjaajana, oli

reagoinut heti, kun autot olivat ohittaneet hänen talonsa Lautersin lähistöllä kovalla vauhdilla.

Knut oli istunut keittiönsä ikkunan ääressä pohtimassa, oliko myrsky laantumassa, kun koira oli yhtäkkiä alkanut murista. Pian sen jälkeen bussit olivat ajaneet ohi. Hän ei ollut voinut soittaa ilmoitusta aiemmin, koska hänen puhelimensa akku oli tyhjä eikä hän ollut saanut sitä lataukseen ennen kuin sähköt olivat palanneet.

Ilmoituksen vastaanottanut henkilö ei ollut järin kiinnostunut asiasta, ja Knut oli turhaan yrittänyt saada häntä ymmärtämään tilanteen vakavuuden.

Puhelinpäivystysvuorolainen oli todennäköisesti vain joku asevelvollinen, joka oli aivan liian nuori muistaakseen, että vastaavanlaista toimintaa oli nähty Gotlannissa aiemminkin, etenkin kylmän sodan aikaan.

Oletettavasti nuori pojankloppi ajatteli, että soittaja oli vain joku vanha vainoharhainen ukko, ja oli erittäin epätodennäköistä, että hän edes olisi ajatellut tekevänsä asiasta virallista merkintää mihinkään.

Knut lopetti puhelun ja raapi turhautuneena partaansa ennen kuin päätti tehdä sen, mitä hänen olisi pitänyt tehdä heti alun alkaenkin.

”He ajoivat siis etelään, sanoit?” Ylva Jensen oli Knutin ryhmänjohtaja kodinturvassa sekä erittäin pätevä nainen. Hän kuunteli äärimmäisen kiinnostuneena Knutin yhteenvedoa havainnoistaan.

”Niin, ajattelen, että he olivat ehkä menossa kohti lauttalaituria. Luuletko, että tänä iltana on kulkenut yhtään lautta, myrskyn huomioon ottaen?”

”Tarkistan asian”, Ylva vastasi ja soitti pian takaisin. ”Sain Oven kiinni. Hän ajoi lauttaa koko jouluaaton. Liikenne oli ollut pakko keskeyttää, kun myrsky oli pahimmillaan sähkökatkon aikaan, mutta aivan oikein, kolme minibussia ylitti salmen viimeisellä kierroksella. Niissä kaikissa oli tummennetut lasit. Ove muisti kaiken hyvin, sillä lautalla oli kaikkiaan vain viisi ajoneuvoa. Kahdessa muussa oli hänelle tuttua, Visbyssä töissä käyvää väkeä. Poliisi ja lähihoitaja.”

”Tiesikö Ove jotain kansallisuuksista tai siitä, kuinka monta henkeä autoissa oli?”

”Ei. Ikkunat olivat, kuten sanottua, tummennettuja ja sää surkea, joten kenelläkään ei ollut mitään syytä nousta pois autoista. Niissä oli kuitenkin ruotsalaiset rekisterikilvet.”

”Se ei välttämättä merkitse mitään”, Knut totesi katkerasti. ”Ja jos asia on kuten pelkään sen olevan, heillä oli todennäköisesti muitakin syitä kuin myrsky olla nousematta pois autoista.”

Puhelimessa tuli hetkeksi hiljaista, ja sekä Knut että Ylva tunsivat törmänneensä johonkin tärkeään, tietämättä oikein kuinka niin oli tapahtunut.

”Mitä me nyt teemme?” Ylva kysyi ja henkäisi syvään.

”Meidän on toimittava velvollisuuksiemme mukaan”, Knut totesi päättäväisesti.

OSA 1

HARMAA ALUE

1

Jackie Philipsson katsoi ulos kolmannen kerroksen ikkunasta ja totesi, että auringilla olisi vielä paljon tehtävää edellisen päivän lumimyräkän jäljiltä. Taivas oli edelleen harmaa, mutta tuuli oli tyyntynyt ja lumi putoili hiljaa ja tasaisesti kohti maata. Visbyn kadut olivat enemmän tai vähemmän lumen peitossa eikä missään näkynyt juuri ketään.

Kaupunki oli parempi talvella, autio ja hiljainen. Silloin saattoi nukkua ikkuna raollaan, eikä ollut riskiä joutua heräämään kapakasta kotiin menevien nuorten metelöintiin. Kevään tullen hän ajatteli lähteä pois Visbystä ja muuttaa takaisin pieneen kalastajatorppaan Hoburgeniin. Tai pappilaan Taalainmaalle. Paikalla ei ollut kovin suurta merkitystä. Pääasia oli, että hän sai olla rauhassa.

Kaikissa ikkunoissa hänen ikkunoitaan lukuun ottamatta loisti adventtitähtiä ja kynttilöitä. Niiden laittaminen oli tuntunut turhalta. Hänhän ei viettäisi tätä joulua, muut saivat tehdä sen. Kolmio, jonka hän oli vuokrannut välikäden kautta,

sijaitti muurien sisäpuolella. Se oli kaunis, ikkunat olivat suuria ja katto korkealla. Pieneltä parvekkeelta hän saattoi katsella satamaan, ja sen takaa näkyi, kuinka taivas kohtasi meren. Vaaleaa puulattiaa peittäviin käsin kudottuihin mattoihin oli valittu maanläheisiä värejä, ja sekä ikkunalautoja että pöytää koristivat hopeiset kynttilänjalat. Modernin sohvaryhmän selkänojilla roikkui saarella valmistettuja lämpimiä huopia ja pehmeitä lampaanjaljoja.

Asunto oli loistava, mutta se ei ollut hänen, ja upeudesta huolimatta se ei tuntunut kodilta. Pikemminkin odotushuoneelta, hän ajatteli ja täytti kahvikupin ennen kuin istahti ruokapöydän ääreen katselemaan katonharjojen yli. Tai *safe house*lta, paikalta, jossa hän saattoi pysytellä piilossa muulta maailmalta, aivan kuten hän halusikin tehdä.

Palattuaan aiemmin samana vuonna toukokuussa kotiin Kreikasta hän oli tehnyt kaikkensa välttyäkseen olemasta tekemisissä muiden kanssa ja hän oli käytännöllisesti katsoen muutenkin eristäytynyt kokonaan. Antoninkin hän oli tavannut vain joitakin kertoja, vaikka he molemmat olivat samalla saarella.

Anton oli ensisijaisesti ollut vuosikausia hänen mentorinsa tiedotuspalvelussa, mutta hän toimi myös kiintopisteenä ja henkilökohtaisena turvan tuojana. Antonilla oli aina ollut kyky lukea häntä kuin avointa kirjaa, ja kun hänen elämänsä oli ilmestynyt luku, johon hän ei missään nimessä halunnut Antonin joutuvan osaksi, hän teki kaikkensa välttääkseen aivan kaikkea keskustelua hänen kanssaan.

Kuinka hän ikinä pystyisi kertomaan Antonille niistä epämiellyttävistä yllätyksistä, joita matka Kreikkaan oli tuonut tullessaan? Mikään, mitä hän oli uskonut todeksi itsestään ja

alkuperästään, ei pitänytkaan paikkaansa, ja jos se, mitä hän nyt tiesi taustoistaan, tulisi ilmi, Anton ei koskaan, missään olosuhteissa enää voisi luottaa häneen. Luottiko hän enää edes itse itseensä?

Hänen äidinisänsä, jonka hautajaisten takia hän oli Kreikkaan mennyt, oli osoittautunut venäläiseksi illegalistiksi. Adonis, tuntematon mies, jonka hän oli tavannut hautajaisissa, oli tunnustanut paitsi olevansa hänen oikea isänsä, mutta myös senkin, että hänkin työskenteli venäläiselle tiedustelupalvelulle.

Ennen kuin hän lähti Kreikasta, Adonis oli vedonnut häntä *tulemaan kotiin*, kuten hän asian ilmaisi. Hänen olisi pitänyt hyväksyä se, kuka hän oli ja alkaa työskennellä Venäjän hyväksi. Adonis oli pyytänyt häntä vaihtamaan puolta.

Jackie oli aiemmin illalla päättänyt uhmata säiden haltioita ja lähtenyt ulos myrskyyn. Aivan kuin hän olisi toivonut hiuksiaan ja vaatteitaan repivän tuulen puhdistavan kaikki toisiaan vastaan taistelevat tunteet, jotka nyt taukoamatta kamppailivat tilasta hänen päässään.

Sisimmässään hän kuitenkin tiesi, ettei mikään maailman luonnonvoima voisi häntä pelastaa. Hän oli pitänyt liian monia asioita itsestään selvinä ja niin paljon siitä kaikesta oli osoittautunut silkaksi valheeksi. Hän oli oikeastaan etninen venäläinen, hän oli syntynyt suhteessa, jossa molemmilla vanhemmilla oli yhteyksiä venäläiseen tiedustelupäähallintoon, GRU:hun.

Kun puhelin soi ja hän näki numeron näytöllä, hän epäröi. Soittaja oli Anton. Hän tiesi, ettei voinut jatkaa samaan tapaan loputtomiin. Hän ei voinut systemaattisesti vältellä ihmisiä, jotka hän oli tuntenut vuosikausia ja jotka välittivät hänestä. Ja kun

hän katsoi itseään peilistä, hän ymmärsi heidän huolensa erittäin hyvin, sillä hän näytti kulahtaneelta.

Olkapäille ylettyvät punaruskeat hiukset olivat menettäneet kiiltonsa, katse oli väsynyt ja hänen silmiensä ympärillä oli tummat renkaat. Ilmeisesti hän narskutti hampaitaan öisin, sillä hän heräsi usein jyskyttävään päänsärkyyn, eikä sillä, kuinka paljon hän nukkui, tuntunut olevan mitään merkitystä, sillä hän ei koskaan tuntenut oloaan levänneeksi.

Kännykkä lakkasi viimein hälyttämästä. Hän meni olohuoneeseen, asettui makuulle sohvalle, veti huovan ylleen ja käpertyi kokoon.

"Vauhdikas ja aivan liian lähellä rumaa todellisuutta."

– Patrik Oksanen, toimittaja,
kirjailija ja turvallisuuspolitiikan asiantuntija

Kun Venäjän uhka muuttuu todeksi.

Ruotsalainen tiedustelupalvelu-upseeri Jackie Philipson piilottelee maailmalta vuokra-asunnossa Gotlannin Visbyssä. Viimeisimmällä työtehtävällä saadut haavat eivät kenties koskaan parane, ja Jackie epäilee, voiko hän enää palata aiempaan elämäänsä.

Jackiella ei kuitenkaan ole valinnanvaraa, kun hänen esimiehensä ja mentorinsa armeijan tiedustelu- ja turvallisuuspalvelusta pyytää häntä johtamaan operaatio Valkoista Lunta. Selittämättömät sähkökatkot, sabotaasit ja häiriötilat ravistelevat Ruotsia. Onko kyse pelkästä sattumasta vai vieraan tahon vaikuttamisyrityksistä?

Ruotsin tietämättä venäläinen tiedustelupalvelu on jo aloittanut oman suunnitelmansa toteuttamisen. Gotlanti on vain nappula pelissä, jossa panoksena on koko Itämeren alueen hallinta. Jackie ja hänen tiiminsä taistelevat aikaa vastaan estääkseen tuon pelinappulan kaatumisen Venäjän syliin. Vihollinen on kuitenkin ulottanut lonkeronsa myös Jackien lähipiiriin.

Carolina Angelis on ruotsalainen kirjailija, jolla on yli 20 vuoden työkokemus Ruotsin tiedustelupalvelussa. Angelis työskentelee nykyisin turvallisuusneuvonantajana ja luennoitsijana, ja hänet nähdään usein kommentaattorina vakoiluun ja turvallisuuspolitiikkaan liittyvissä aiheissa. Hän debytoi kirjailijana vuonna 2018 vakoiluromaanilla *Tunn is*.